

че отъ мене мъртъвъ. Що търсишь ты между живыгъ? Тогазь ся завтече къмъ едно огледало, и видѣ че лицето му бѣше мъртво, и уплашенъ паднѣ възнакъ.

VIII.

Въображаемото паданіе го направи да ся събуди. Като станѣ съднѣлъ на леглото си той еще гледаше ужасното съновидѣніе, когато чу малко едно истропваніе. Мышката тичаше около масѣтъ. „Чудно нѣщо, казваше си, мышката иде всякога подирь обѣдъ и подирь вечерѣ. Колко ли е сега часѣтъ? Да не бы да съмъ ся оспалъ?

Но тогазь ся науми за всичко; „Е! подписахъ наистинѣ, но могѣ пакъ да съдерѣ подписаното.“ Съ тѣзи думы скача отъ леглото си и ся спусти къмъ масѣтъ. Увы! Записката іж нѣмаше вече тамо. А вмѣсто неіж имаше една паница съ студенѣ чорбѣ. „Проклетъ да е! извика, тъмничкѣтъ дохаждалъ вече, и като мя видѣлъ заспалъ, оставилъ паницѣтъ а зель подписанѣтъ запискѣ. Когато іж подписахъ, азъ бѣхъ полудѣлъ. Сгрѣшихъ дѣто съмъ ся оспалъ. . . . Ехъ, тѣй было писано.